

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Z. P.**, zastoupen Mgr. Filipem Jírouskem, advokátem v Moravské Ostravě, Preslova 9 proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 10. 2012, č. j. O-486809/D53509/2012/ÚPV,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 6. 12. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 10. 2012, č. j. O-486809/D53509/2012/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 7. 2012 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění „HORIZONT RESORT“, zn. sp. O-486809, na základě námitek podaných společností REGATA ČECHY, a.s., IČ: 261 54 200, se sídlem Praha 6, Čílova 304/9.

Přihláška slovní ochranné známky ve znění „HORIZONT RESORT“ byla podána dne 24. 6. 2011 a zveřejněna dne 12. 10. 2011 pro služby zařazené do třídy 39: cestování – rezervace a do třídy 43: ubytovací služby, hotel, restaurace podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Společnost REGATA ČECHY, a.s., IČ: 261 54 200 – namítající podal dne 11. 1. 2012 námitky proti zápisu slovního označení ve znění „HORIZONT RESORT“ do rejstříku ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Namítající tvrdil, že je majitelem prioritně starších slovních ochranných známek č. 300045 ve znění „HORIZONT“ a č. 193724 ve znění „HOTEL HORIZONT“, které jsou vizuálně, foneticky a sémanticky podobné a přitom je napadené označení přihlašováno pro shodné nebo podobné služby.

První namítaná slovní ochranná známka č. 300045 ve znění „HORIZONT“ byla přihlášena dne 7. 2. 2003 a zapsána do rejstříku ochranných známek dne 27. 8. 2008 pro služby zařazené do třídy 35: správa hotelů; do třídy 36: realitní kancelář, nákup, správa a pronájem nemovitostí, pronájem bytů, směnárenské služby; do třídy 41: informace o možnostech zábavy a rekreace, půjčování sportovního nářadí a náčiní a sportovních potřeb, provozování tělovýchovných zařízení a zařízení sloužících k regeneraci a rekondici, sportovní a kulturní aktivity, pronájem kulečnických stolů a příslušenství, pronájem sportovních zařízení; do třídy 43: zajišťování a zprostředkování ubytování, hotelové služby, provozování hotelů, penzionů, restaurací, barů, bufetů, kaváren, jídelen, klubů a poskytování souvisejících služeb (pokojový servis, úklid aj), poskytování přechodného ubytování, pronájem jednacích místností, zásobování; do třídy 44: kadeřnické salony, solária, salony krásy, fyzikální terapie, lázně, ošetrovatelské služby, pronájem zdravotnických zařízení, zotavovny, zahradnické služby podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Druhá namítaná slovní ochranná známka č. 193724 ve znění „HOTEL HORIZONT“ byla přihlášena dne 6. 12. 1994 a zapsána do rejstříku ochranných známek dne 26. 9. 1996 pro služby zařazené do třídy 39: taxislužba; do třídy 42: ubytování v hotelovém zařízení, restaurační stravování, rehabilitační služby, půjčování fotografických a filmových aparátů, lan, provazů, stanů a sportovních potřeb podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Z výše uvedených rejstříkových údajů je zřejmé, že namítané ochranné známky jsou ve vztahu k napadenému označení staršími ochrannými známkami ve smyslu ustanovení § 3 zákona o ochranných známkách, neboť požívají staršího práva přednosti.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 24. 7. 2012 přisvědčil námitkám uplatněným podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a přihlášku slovní ochranné známky ve znění „HORIZONT RESORT“ zamítnul. Konstatoval, že námitky byly podány oprávněně, a tudíž by zápisem napadeného označení do rejstříku ochranných známek došlo k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítajícího. Dospěl k závěru, že existuje pravděpodobnost jeho záměny s namítanými slovními ochrannými známkami č. 300045 ve znění „HORIZONT“ a č. 193724 ve znění „HOTEL HORIZONT“, neboť mezi nimi byla shledána podobnost ze všech hledisek a konstatována byla i shodnost a podobnost služeb. Ve všech označeních považoval správní orgán prvního stupně prvek „HORIZONT“ za identifikující, tudíž distinktivní, zatímco prvky „HOTEL“ a „RESORT“ za popisné.

Proti tomuto rozhodnutí přihlašovatel podal dne 7. 8. 2012 rozklad, v němž vyjádřil zásadní nesouhlas s posouzením podobnosti mezi přihlašovaným označením „HORIZONT RESORT" a namítanou ochrannou známkou č. 193724 „HOTEL HORIZONT". Tvrdil, že slova „HOTEL" a „RESORT" jsou vizuálně, foneticky i terminologicky natolik rozdílná, že průměrnému spotřebiteli musí být zřejmé, že označení náleží odlišným subjektům. Tvrdil, že byla zaměněna asociace ohledně druhu poskytovaných služeb s asociací podmiňující záměnu subjektů v reflexi na jejich označení. Spotřebitel sice dovodí, že jak v „hotelu", tak v „resortu" HORIZONT nalezne ubytování a související služby, neznamená to ještě, že nebude schopen rozlišit, že jde o dvě různá střediska. Dále přihlašovatel zdůraznil, že není pochyb o obecnosti výrazu „HORIZONT", který podle významu představuje obzor, neboli optickou hraniční čáru mezi viditelným povrchem planety a oblohou. V tomto smyslu jej budou vnímat spotřebitelé, a proto jej nelze vyloučit z používání dalšími subjekty z oblasti cestovního ruchu. Přihlašovatel označil za těžiště rozlišovací způsobilosti porovnávaných označení pojmy „RESORT" a „HOTEL". První z nich má základní význam „obor působnosti", a v daných souvislostech jej spotřebitel bude chápat ve smyslu „letovisko" nebo „středisko", popř. soubor chat a budov v rozsáhlém pozemkovém areálu, nikdy však stejně, jak vnímá výraz „HOTEL", tj. jako budovu, čili jednotlivý stavební komplex. Z toho důvodu označil sémantické hodnocení správního orgánu prvního stupně za akademické, bez souvislosti s realitou. Prvky „HOTEL" a „RESORT" v širším slova smyslu určitou významovou blízkost vykazují, nepostačuje však sama o sobě k závěru, že průměrně inteligentní spotřebitel není schopen od sebe odlišit napadené označení „HORIZONT RESORT" a namítanou ochrannou známkou „HORIZONT HOTEL".

Rozklad byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 10. 2012, č. j. O-486809/D53509/2012/ÚPV.

Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí nejprve obecně uvedl, že ohledně námitek podaných podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je podstatné zjištění, zda existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti z důvodu shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují. Označení, resp., ochranná známka, je pokládáno za schopné vyvolat pravděpodobnost záměny, jestliže je natolik podobné ochranné známce s dřívějším právem přednosti, zapsané pro shodné nebo podobné výrobky a služby, že spotřebitel může být uváděn v omyl, pokud jde o původ těchto výrobků a služeb. Za pravděpodobnost záměny se přitom považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou, tedy vyvolání představy o souvislosti mezi porovnávanými označeními.

Poté žalovaný připomenul rozsudek Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung a poté ve světle kritéria průměrně informovaného spotřebitele provedl porovnání přihlašované ochranné známky a namítaných ochranných známek z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického.

Následně žalovaný určil průměrného spotřebitele služeb nárokováných napadeným označením. Z přihlašovaného seznamu je patrné, že se jedná o služby určené k rekreaci, trávení volného času, popř. školení pracovníků. Jejich spotřebiteli tedy budou zejména rekreanti, osoby využívající restaurační zařízení a pracovní kolektivy. Zcela stejné osoby

ovšem tvoří spotřebitelský okruh druhé namítané ochranné známky, neboť služby zapsané v jejím seznamu výrobků a služeb mají stejný charakter, tj. hotelové, restaurační a s nimi spojené služby, tedy služby konzumované v rámci cestovního ruchu.

Žalovaný konstatoval, že napadené označení je slovní a sestává z dvojice slov „HORIZONT RESORT“. Druhá namítaná ochranná známka je slovní a je rovněž tvořena dvěma slovy „HOTEL HORIZONT“.

Pokud jde o hledisko vizuální, žalovaný uvedl, že porovnávaná označení mají společný prvek „HORIZONT“, který je v napadeném označení na prvním místě a v druhé namítané ochranné známce jako druhé slovo v pořadí. Toto pořadí je však z hlediska spotřebitele nepodstatné, neboť zcela jistě ve dvouslovných slovních spojeních zaregistruje existenci shodného prvku bez ohledu na jeho pozici v sousloví. Při pohledu jsou označení jako celek podobně dlouhá, neboť prvky „RESORT“ a „HOTEL“, ač jsou vizuálně rozdílná, se délkou liší pouze o jediné písmeno. Žalovaný vyjádřil názor, že dominantní postavení má v obou označeních shodný prvek „HORIZONT“, neboť prvky „RESORT“ a „HOTEL“ postrádají vzhledem k zapsaným službám rozlišovací způsobilost. Tuto skutečnost přitom bude spotřebitel vnímat i při pohledu, neboť porovnávaná označení sestávají ze slov jemu významově srozumitelných, jejichž obsah si uvědomí okamžitě, aniž by o něm musel dlouze přemýšlet. Na uvedeném základě ohodnotil žalovaný porovnávaná označení jako vizuálně podobná.

Pokud jde o hledisko fonetické, žalovaný uvedl, že při vyslovení bude napadené označení znít „horizont rez (s)ort“, druhá namítaná ochranná známka jako „hotel horizont“. V porovnávaných označeních tedy při interpretaci zazní stejný prvek „horizont“, který byl vyhodnocen jako prvek zásadní. Z těchto důvodů porovnávaná označení ohodnotil jako foneticky podobná.

Pokud jde o hledisko sémantické, žalovaný uvedl, že základním významem výrazu „HORIZONT“, jehož českým ekvivalentem je „obzor“, je optická vodorovná čára, podle níž v dálce splývá nebe se zemí. Používá se rovněž v přenesených významech, které jsou od základního odvozeny. Např. ve smyslu šířky či rozsahu vědění nebo subjektivních schopností osoby (je to v dosahu/mimo dosah jeho/jejího horizontu), nebo jako označení vrcholu/cíle jejího snažení (překonávali další a další horizonty), nebo poeticky k označení okolní krajiny (vše, co lze spatřit v horizontu) apod. Slovo „RESORT“ znamená odvětví, obvykle hospodářské, obor/oblast působnosti, nebo je s příslušným přívlastkem vnímáno i institucionálně - resort zahraničí jako ministerstvo zahraničních věcí. V sousloví napadeného označení „HORIZONT RESORT“ a ve spojení s přihlašovanými službami však bude slovo „RESORT“ chápáno jako fyzický komplex zařízení zabezpečující ubytovací, stravovací a s tím související zábavní, kulturní, sportovní a jiné aktivity, s názvem „HORIZONT“. V tomto smyslu budou výraz „RESORT“ rozhodně chápat turisté hovořící anglicky, neboť v tomto jazyce se v souvislostech se službami týkajícími se cestovního ruchu používá. Napadené označení ve znění „HORIZONT RESORT“ by tak přeložili jako „turistické středisko nebo letoviště“ o názvu „HORIZONT“.

Slovo „HOTEL“ v druhé namítané ochranné známce znamená budovu sloužící buď samostatně, anebo s přiléhajícím areálem k ubytování a stravování hostů a k dalším zábavním, kulturním, sportovním a zdravím prospěšným činnostem, které s tím souvisejí. Ve slovním spojení „HOTEL HORIZONT“ druhé namítané ochranné známky tak prvek „HORIZONT“ představuje název hotelu. Z uvedeného výkladu je zřejmé, že slova

„RESORT“ napadeného označení a „HOTEL“ druhé namítané ochranné známky mají vzhledem k prvku „HORIZONT“ nižší rozlišovací způsobilost, neboť popisují charakter poskytovaných služeb, resp. místo jejich poskytování. Slovo „HOTEL“ je přitom zcela jednoznačně spojováno s uvedenými službami a aktivitami, slovo „RESORT“ vykazuje distinktivitu o něco vyšší, neboť jeho užití v uvedeném smyslu v českém prostředí není tak časté. Nicméně ze vztahu ke službám, které by napadeným označením měly být označovány, je jisté, že bude vnímáno jako soubor zařízení a vybavení poskytující obdobné aktivity jako hotel, tedy obsahově velmi obdobně. Jednoznačně distinktivním prvkem spojení „HORIZONT RESORT“ napadeného označení a „HOTEL HORIZONT“ druhé namítané ochranné známky je tedy prvek „HORIZONT“. Protože porovnávaná označení sestávají ze stejného distinktivního prvku „HORIZONT“, další prvky „RESORT“ a „HOTEL“ jsou v daných souvislostech rovněž významově podobné, v důsledku čehož budou obsahově obdobně vnímána i sousloví „HORIZONT RESORT“ a „HOTEL HORIZONT“ jako celky, tedy jako rekreační zařízení o názvu „HORIZONT“, ohodnotil žalovaný napadené označení za sémanticky podobné s druhou namítanou ochrannou známkou ve vyšším stupni.

Pokud jde o hledisko celkového dojmu, žalovaný uvedl, že je třeba zohlednit, že oba prvky tvořící napadené označení i druhou namítanou ochrannou známkou, jakož i celá slovní spojení „HORIZONT RESORT“ a „HOTEL HORIZONT“, mají pro spotřebitele jasný a srozumitelný význam, který se promítne do jejich vnímání již při prvním kontaktu, aniž by zaznamenali výrazné odlišující prvky. V obou označeních bude dominantní a distinktivní slovní prvek „HORIZONT“ považován za název příslušného zařízení („HOTEL“) či komplexu zabezpečujícího stejný a podobný druh služeb („RESORT“). Proto i z celkového hlediska považoval žalovaný napadené označení za podobné s druhou namítanou ochrannou známkou.

Dále žalovaný posuzoval pravděpodobnost záměny napadeného označení s druhou namítanou ochrannou známkou. Uvedl, že napadené označení je přihláшено pro shodné a podobné služby s těmi, jaké má ve svém seznamu služeb zapsány druhá namítaná ochranná známka. Tyto služby budou využívány v podstatě stejnými spotřebiteli. Namítající a přihlašovatel tedy působí ve stejné oblasti, tj. ubytovacích, stravovacích služeb, rekreace a trávení volného času. Napadené označení bylo shledáno podobným s druhou namítanou ochrannou známkou ze všech hledisek, tj. vizuálního, fonetického, sémantického i z hlediska celkového dojmu. Slovo „HOTEL“ druhé namítané ochranné známky přitom v souvislosti se zapsanými službami nelze chápat jen jako samostatnou budovu poskytující klasické ubytování a stravování, nýbrž i jako zařízení, které pod jednou střechou nabízí služby k nejrůznějšímu vyžití spotřebitelů. Není přitom neobvyklé, že k hotelu je připojen chatový areál s venkovním bazénem, hřištěm, popř. i chatami, neboť takto rozšířená nabídka umožňuje celosezónní návštěvnost. Pokud by spotřebitel spatřil v souvislosti s obdobnými službami stejný název „HORIZONT“ připojený ke slovu „RESORT“, mohl by se domnívat, že stejný poskytovatel rozšířil svoji činnost i na jiná obdobně účelově určená zařízení, např. na přírodní areál s chatami, přívěsy, stany, bazénem. Ostatně i takové areály mívají centrální budovu využívanou stejným způsobem jako klasický „hotel“. Průměrný spotřebitel by usuzoval proto na stejný zdroj služeb označovaných napadeným označením „HORIZONT RESORT“ a druhou namítanou ochrannou známkou „HOTEL HORIZONT“. Žalovaný přihlédl i ke skutečnosti, že namítající vlastní dvě ochranné známky, zapsané pro stejné a podobné služby se službami přihlašovanými, přičemž součástí obou je slovo „HORIZONT“. Tato okolnost zvyšuje

možnost asociace daného výrazu s namítajícím, resp. s jím poskytovanými službami. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl žalovaný ke stejnému závěru, jako správní orgán prvního stupně, že záměna napadeného označení s druhou namítanou ochrannou známkou je pravděpodobná.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že v přihlašovaném označení „HORIZONT RESORT“ je prvek „RESORT“ prvkem s dostatečnou odlišující schopností a to zejména ve spojení s dalším prvkem „HORIZONT“.

Žalobce namítal, že odlišující prvek „RESORT“ nelze vnímat ve významu „HOTEL“, že význam označení „RESORT“ nelze totiž chápat jinak než ve smyslu tradičního označení „rekreační středisko“. Naopak význam označení „HOTEL“, nelze vykládat extenzivně, jak to činí žalovaný.

Žalobce tvrdil, že není pravdou, že by se v rozkladu nezabýval vztahem označení „HORIZONT RESORT“ ke starší z namítaných ochranných známek, tj. označení „HORIZONT“. Odkázal na bod 2) rozkladu, v němž uvedl, že označení „HORIZONT“ je bez dalšího obecným výrazem, a takto je třeba jeho povahu jakožto notorietu vnímat.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 1. 2013 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 29. 10. 2012.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť ani žalobce, a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 22. dubna 2014, čj. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní.

Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 41/2012-46 pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (převzato z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je nutné vzít v úvahu mimo jiné následující faktory:

(1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím;

(2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a

(3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. Tato kritéria však nelze aplikovat mechanicky.

Městský soud v Praze při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury SDEU. Musel především konstatovat, že rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 10. 2012, č. j. O-486809/D53509/2012/ÚPV, není v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách.

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Pokud žalobce namítal, že průměrnému spotřebiteli bude jistě znám rozdíl mezi slovy „RESORT“ napadeného označení a „HOTEL“ druhé namítané ochranné známky, podle nichž tato označení spolehlivě rozliší, nemohl soud této námitce přisvědčit. Žalobce zcela opominul, že tato slova jsou v obou porovnávaných označeních doplněna shodným slovním prvkem „HORIZONT“, které je v obou případech dominantní, bez ohledu na tento slovní prvek, nelze porovnávaná označení hodnotit. Jak již zdůrazňoval žalovaný, při zkoumání

skutkové podstaty ustanovení §7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách není podstatná skutečnost, zda spotřebitel dokáže odlišit některé jednotlivé pojmy, z nichž sestávají porovnávaná označení, nýbrž jak na ně budou působit porovnávaná označení ve svém celku, a zda je od sebe v konkrétních souvislostech dokáže odlišit, zda je či není pravděpodobná záměna těchto označení. Je tedy zapotřebí vzít v úvahu všechny okolnosti a posoudit porovnávaná označení z hlediska očekávaného chování průměrného spotřebitele, tj. spotřebitele daných služeb. V inkriminované věci byl zjištěn shodný spotřebitelský okruh pro přihlašované i zapsané služby. Takový spotřebitel je sice jistě schopen rozlišit lexikální význam uvedených výrazů, pokud je bude hodnotit samostatně. Tato situace však inkriminované věci neexistuje, neboť spotřebitel se s oběma výrazy setká v konkrétních souvislostech, tj. v napadeném sousloví „HORIZONT RESORT“ a namítaném sousloví „HOTEL HORIZONT“, v nichž bude přednostně vnímat distinktivní výraz „HORIZONT“. Ve spojení s přihlašovanými a zapsanými službami potom slovním prvkům „RESORT“ a „HOTEL“ nebude připisovat jejich základní význam, ale bude je chápat jako pojmy zastřešující služby stejného charakteru, tedy do určité míry synonymicky.

Při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranný známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. SDEU judikoval rozsudku ve věci C-251/95 C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, že „pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“, a že „globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky“.

Žalovaný v inkriminované věci popsal porovnávaná označení, stanovil kritéria pro hodnocení podobnosti slovních označení a poté přistoupil k jejich porovnání z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Správně při posuzování porovnávaných označení vycházel ze závěrů především z ustálené judikatury SDEU. Dostatečným způsobem odůvodnil svůj závěr, že ochranné známky nejsou zaměnitelné jako celek. Své právní hodnocení podobnosti porovnávaných označení postavil na rozsudku C-251/95 SABEL BV.

Žalovaný správně určil průměrného spotřebitele dotčených služeb přihlašovaným označením, jakož i namítanými ochrannými známkami, tj. služeb určených k rekreaci, trávení volného času, popř. školení pracovníků, jako rekreanty, osoby využívající restaurační zařízení a pracovní kolektivy. Je tedy nesporné, že zcela stejné osoby tvoří spotřebitelský okruh jak napadeného označení, tak i druhé namítané ochranné známky, neboť služby zapsané v jejím seznamu výrobků a služeb mají stejný charakter, tj. hotelové, restaurační a s nimi spojené služby, tedy služby konzumované v rámci cestovního ruchu.

Pokud jde o význam slova „RESORT“ lze s žalobcem souhlasit, že se významově blíží spíše českému označení „rekreační středisko“, nicméně ve spojení s přihlašovanými službami je nutno jej chápat jako komplex zařízení zabezpečujících ubytovací, stravovací a s tím související služby zábavní, kulturní, sportovní apod. Právě s ohledem na poskytované služby získává slovo „RESORT“ popisný charakter v přihlašované ochranné známce „HORIZONT RESORT“ a nelze proto slovo „RESORT“ považovat za distinktivní. Ze stejných důvodů má potom popisný charakter i slovo „HOTEL“ v namítané ochranné známce „HOTEL HORIZONT“.

Městský soud v Praze proto přisvědčil závěrům žalovaného s tím, že postupoval zcela v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Právní otázku podobnosti kolizních označení včetně jejich zaměnitelnosti žalovaný vypořádal v souladu s ustálenou judikaturou, a to jak s rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, když za průměrného spotřebitele dotčených výrobků považoval běžně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného občana. Podle názoru soudu žalovaný tento rozsudek SDEU aplikoval správně a logicky.

Městský soud v Praze souhlasil s konstatováním žalovaného, že průměrný spotřebitel spíše než aby uvažoval nad odlišnostmi ve významech slov „RESORT“ a „HOTEL“, nebude těmto slovním prvkům „RESORT“ a „HOTEL“ připisovat jejich základní význam, nýbrž jej napadne, že pod shodným označením „HORIZONT“ provozuje své služby tentýž podnikatel. Soud musel odmítnout tvrzení žalobce, že se jedná o akademické posuzování, odtržené od reality myšlení průměrného spotřebitele, naopak jde o úvahu založenou na zohlednění všech konkrétních okolností.

Žalovaný při hodnocení podobnosti z hlediska vizuálního postupoval v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 41/2012-46, který konstatoval, že pro posuzování podobnosti mezi službami podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách průměrný spotřebitel má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail, zpravidla nemá možnost vzájemně porovnat více označení vedle sebe, a proto je porovnává s obrazem v paměti či dřívějším sluchovým vjemem. V inkriminované věci bylo porovnáváno slovní označení ve znění „HORIZONT RESORT“ s namítaným slovním označením „HOTEL HORIZONT“.

Městský soud v Praze přisvědčil závěru žalovaného, že slovní prvek „HORIZONT“ nemá ve vztahu k přihlášeným, resp. zapsaným, službám žádnou konkrétní vazbu, aby jej bylo možno označit za popisný, vážící se bezprostředně k přihlášeným službám. Naopak slovní prvky „HOTEL“ a „RESORT“ se vztahují ke stejné oblasti služeb, a proto lze označit, že se jedná vzhledem k přihlášeným či zapsaným službám o prvky popisné, které samy o sobě disponují jen minimální mírou rozlišovací způsobilostí.

Rozlišovací způsobilost a význam označení je třeba totiž posuzovat ve vztahu k přihlášeným či zapsaným výrobkům a službám, v inkriminované věci pouze k službám. Z ustálené judikatury SDEU vyplývá, že rovněž obecný výraz může být nadán rozlišovací způsobilostí, pokud jeho význam nesouvisí se službami, které označuje, a pokud si průměrný spotřebitel pod tímto označením uvedené služby nevybaví.

Žalovaný správní orgán se ve svém vyjádření k žalobě mj. dovolával rozsudku Tribunálu ve věci T-356/02 Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn GmbH & Co. KG v. Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM). V namítaném bodu 52 Tribunál připomenul, že fantazijní výraz obecně více připoutá pozornost spotřebitele (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 23. října 2002, Maratzen Concord v. OHIM – Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Recueil, s. II-4335, bod 43, potvrzený usnesením Soudního dvora ze dne 28. dubna 2004, Matratzen Concord v. OHIM, C-3/03 P, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí). Soud rovněž poznamenal, že obecně veřejnost nebude považovat popisný prvek, který tvoří část komplexní ochranné známky, za rozlišovací a dominantní prvek celkového dojmu vytvářeného touto ochrannou známkou (rozsudek Soudu ze dne 3. července 2003, José Alejandro v. OHIM – Anheuserbusch (BUDMEN),

T-129/01, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 53). Analogické úvahy se použijí na prvky, které mají velice obecný význam naznačující kladnou vlastnost přiřaditelnou velké řadě různých výrobků nebo služeb. Soud má za to, že pro španělskou veřejnost slovo „vita“ spadá do této kategorie prvků.

Závěr žalovaného, že v inkriminované věci je nutno považovat za dominantní prvek slovo „HORIZONT“ není v rozporu s citovaným rozsudkem Tribunálu. Slovo „HORIZONT“ je obsaženo v napadeném označení, jakož i v obou namítaných ochranných známkách, nemá takovou bezprostřední souvislost s přihlášenými či zapsanými službami, aby si je průměrný spotřebitel spojil s tímto výrazem a považoval jej ve vztahu k předmětným službám za popisný. Za dominantní prvek v porovnávaných označeních je proto třeba považovat slovo „HORIZONT“, podle kterého se bude spotřebitel orientovat na relevantním trhu. Lze proto souhlasit s tím, že průměrný spotřebitel by se mohl domnívat, že v případě služeb chráněných ochrannými známkami „HORIZONT RESORT“ a „HOTEL HORIZONT“ se jedná o služby poskytované jedním a týmž subjektem.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. prosince 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**